

Віктор ВОЛОЩУК

МЕРТВОНАРОДЖЕНИЙ

Фантастичне оповідання

Микола Петрович Грак мешкав у приміській зоні в невеличкому будиночку. До міста навідувався рідко, бо чого туди їздити, коли полиці магазинів зовсім голі, а на базарі ціни такі, що пенсіонерів з його пенсією однаково нічого не купити. Та коли все ж, бувало, вибирався, то наймав таксі – рейсового автобуса не діждешся, та й тиснява у ньому така, що навіть здоровому чоловікові важко увіпхатися. А Микола Петрович – інвалід. П'ять років тому сталася аварія, після якої йому відрізали ногу майже до коліна. Микола Петрович навчився ходити на протезі, та все ж каліцтво йому вельми дошкуляло.

Того дня Микола Петрович приїхав до лікарні: мусів щороку обстежуватись у лікарів, щоб ще на рік підтвердили йому інвалідність. Спитати б кого, щоразу дивувався Микола Петрович, навіщо все це, чи не думають вони часом, що в нього нова нога виросла? Та на медкомісію з'являвся за першим викликом. Порядок є порядок.

Отож півдня провештався по кабінетах, поки зібрав усі підписи. Додому повертався на таксі. Таксист – худорлявий літній чоловік з вицвілими бровами й вусами. Поряд з ним вже сидів один пасажир, молодий чоловік квітучого вигляду, Микола Петрович вмовився на задньому сидінні. Дорогою потягнуло на балачку. Микола Петрович розповів про свою інвалідність, про щорічні візити до лікарні, картав медиків, які не дають йому спокою. Водій співчутливо кивав і теж жалівся, що й таксистам стало дуже важко останнім часом. Другий пасажир довго мовчав, а потім раптом обернувся і запитав Миколу Петровича:

– А ви хотіли б взагалі позбутися інвалідності?

Великі голубі очі молодика пильно дивились на Миколу Петровича. Не жартує, видно.

– Як це позбутися? – не зрозумів Микола Петрович. – У мене півноги немає. Хто мені її зробить цілою.

– Зроблять, – таємничо усміхнувся попутник. – Сьогодні це цілком можливо... От скільки б ви дали мені років? – він хвацько підбив набакир капелюха.

Микола Петрович і таксист придивились до нього пильніше: з-під капелюха вибивається буйна чуприна, шикарний костюмчик гарно облягає молодецьку статуру, лице гладеньке й біле, певно не так давно почав голитися.

– Та, мабуть, років з двадцять п'ять, – визначив водій, накинувши зо три роки на строгий костюм, краватку, білу сорочку й солідну з крокодилячої шкіри теку, що лежала на колінах незнайомця.

– Та десь так і є, – погодився і Микола Петрович.

– Помиляєтесь друзі, мені вже далеко за п'ятдесят. Я доктор хімічних наук.

– Заливай, заливай, – пхикнув недовіркою водій. – Знайшов дурників!

А Микола Петрович не знав, що й думати. Він зачудовано дивився на хлопця. Може, сердега трохи на голову заслаб?

– Бачу, не вірите. Прошу пересвідчитись, – сказав незнайомец і дістав із внутрішньої кишені свого піджака паспорт. Таксист, а потім і Микола Петрович перевірили документ. І справді, виходило, що добродієві Корбі Василю Дмитровичу виповнилося п'ятдесят вісім років.

– А ось, – незнайомец простягнув Миколі Петровичу кілька знімків – процес мого омолодження.

– Як же вам це вдалося? – нарешті поцікавився Микола Петрович.

– В мене є такий препарат, який повертає молодість. Він мовби “прокручує” біологічний час живого організму назад. Я сам його винайшов, а оце сьогодні вранці й випробував на собі... Так що років через два-три, коли препарат пройде ретельну перевірку фахівців, кожна людина зможе повертати собі молодість і силу, лікувати усі хвороби, навіть, регенерувати пошкоджені органи.

– Невже усі хвороби? – засумнівався водій.

– Ну, крім хіба що генетичних, – зауважив Корба, – тобто спадкових. Але незабаром я й з цією проблемою покінчу. І Корба гордо видобув із внутрішньої кишені свого піджака пробірку, до половини заповнену білим порошком. – Ось він, мій чудодійний винахід. Він принесе людям вічну молодість і щастя! Мені, як бачите, він уже допоміг здолати старечу неміч.

Микола Петрович довго не міг зійти з дива, роздивляючись незвичайну пробірку.

– Та дайте ж і мені глянути на ту штуку – нетерпеливився водій, геть забувши про дорогу.

Не встиг глянути, якась могутня сила струснула автомобіль, щось вибухнуло, а далі чорна порожнеча...

Опритомнів Микола Петрович на медичних ношах. Люди в білих халатах кудись несли його. Все тіло скавав жахливий біль. Ледь підвівши голову, Микола Петрович побачив страшну картину автомобільної катастрофи: на узбіччі дороги якась вантажівка задерла до неба колеса, а з боку до неї міцно приліпилося таксі. На асфальті під білими простирадлами, крізь які проступали червоні плями, лежали двоє, мабуть, його недавнє товариство. Вони вже не потребували нічиєї допомоги.

Миколу Петровича поклали в окрему палату і залишили самого. Минав час, а ніхто не з'являвся. Невже вони вирішили з ним не панькатись. А чом би й ні, хто-хто, а Микола Петрович добре знав порядки в медицині. Хіба їм болить. А йому, ой як боліло. Навіть рота розтулити було боляче. Мабуть, в нього все

потрошене. Ба ні, права рука наче ціла. Микола Петрович відчув у кулаці якийсь предмет. Повільно підніс руку до лица. Якась пробірка. Звідки вона в нього? Довго намагався пригадати. Насилу згадав.

«Напевно, мені не виборсатися з цієї халепи, дивно, що ще досі душа в тілі, – подумалось Миколі Петровичу. – То, може, спробувати проковтнути отой порошок? Корба запевняв, що він лікує від усіх напастей». Зібравшись на силу, Микола Петрович підніс до рота пробірку. Відкупорив зубами та й сипнув на язика трохи того чуда. Ні запаху, ні смаку.

Спливло кілька хвилин. І Микола Петрович раптом відчув як зникає з його зболеного тіла біль, а натомість весь він наливається силою. Скоро Микола Петрович відчував себе таким бадьорим і міцним, як ще ніколи в житті. Він обережно, навіть боязко підвівся в ліжку. Сховав пробірку з дивовижним порошком у потаємну кишеню свого закривавленого піджака. І тільки тепер помітив що з-під простирадла стирчать дві ноги: одна волохата з бурими плямами засохлої крові – його, друга – білісінька з ніжною, мов у немовляти, шкірою... Микола Петрович рвучко відкинув простирадло. Дива! Друга нога теж його!! Виросла!!! Став на ноги, ступив крок, два й пішов навприсідки довкола ліжка.

Коли хвиля першої радості трохи спала, Микола Петрович подумав, що йому краще непомітно покинути лікарню, перш ніж сюди хтось прийде. Бо тоді мороки не оберешся. Він відчинив вікно і легко вистрибнув у скверик. Заховавшись у кущах, Микола Петрович заходився чистити костюма від кривавих плям, але марно. Отож вирішив йти додому пішки, щоб не привертати надмірної до себе уваги. Та й молоде тіло потребувало фізичної активності.

За годину він був уже вдома. Ноги не боліли, дихалося легко. Мерщій роздягнувся наголо й став перед великим дзеркалом на повен зріст: цікаво було глянути – що з нього вийшло. Те, що він побачив, вразило його. На радощах Микола Петрович аж застогнав, загарчав. Ще б пак: він помолодшав принаймні на десять-п'ятнадцять років і виглядав тепер сорокарічним – зникла сивина, волосся закучерявилося, стало чорним, зморшки з лица майже зникли, шкіра порожевіла.

– Оце так Корба, царство йому небесне, славний порошок придумав, – співучо протяг Микола Петрович. І тут його блискавкою осяйнула ідея: «Порошок! Господи, у нього ж ще є порошок. Є шанс стати зовсім молодим парубком, по-іншому повернути життя, кохати, кохати молоденьких дівчат. От хоч би й Дарину, доньку сусідки Олексівни. Дарма, що в школу ще ходить, зате як розцвіло капосне дівчисько! Не раз бувало, напне куценьку спідничку й пливе повз його ворота. Микола Петрович щоразу сплюне й осудливо похитає головою, примовляючи: «Е-ех! Ні стиду, ні сорому!»

– Ну, тепер тримайся, Даруню: Коля – хлопець темпераментний. – Очі Миколи Петровича хижо зблиснули. – Тримайся. Ох, тримайся! – повторював він, розпалюючись.

Кинувся шукати в розкиданому шматті дорогоцінну пробірку. Нарешті знайшов.

Високо задерши голову, Микола Петрович висипав кудись аж у горлянку весь порошок. Жадібно запив. Відтак знову став перед дзеркалом і вп'явся в нього очима. Процес омолодження поновився через кілька хвилин.

Микола Петрович на власних очах з молодого чоловіка перетворився на юнака. Та, мабуть, він забагато ковтнув того порошку, бо вже став підлітком. Микола Петрович з жалем подумав, що тепер, напевно, з Даринкою у нього нічого не вийде. А як же бути? Мабуть, його заберуть до сирітського притулку. Проте за хвилину він зрозумів, що й для притулку надто малий. І раптом йому стало страшно. Маленькими пухкими рученятами Микола Петрович обхопив лису голівку і гірко заривав...

Першою спохопилась Олексівна: щось не видно Миколу Петровича. Хата зачинена, собака жалісно скавулить. Може, не дай Господь, лихо трапилось: самотній старий чоловік, інвалід...

Викликала міліцію. Ті, довго не думаючи, висадили двері. Господаря ніде не знайшли, а знайшли мертве немовля. Олексівна пригадала, що чула – кілька днів тому тут плакала дитина, та подумала: здалося, бо звідкіля у Миколи Петровича дитина – у нього ж ні родичів, ні близьких.

А таки виявилось, що справді, учувся той крик жінці. Викликав її слідчий і повідомив, що експертиза встановила: дитя народилося мертвим – його легені ще й не хлипнули повітря. Справу припинили.

На Миколу Петровича оголосили всесоюзний розшук.

А місцеві детективи ще й досі висувають версії про ту подію – одна страшніша за іншу...